

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 45023-12-24 מדינת ישראל נ' קלימנקו

לפני **כבוד השופטת בכירה טל תדמור-זמיר**

בעניין: **המאשימה** מדינת ישראל

נגד

הנאשם טל קלימנקו ע"י עוה"ד אוריאל בן מוחה

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של איומים, היזק בזדון והפרת הוראה חוקית.

כתב האישום המתוקן

1. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במועד הרלבנטי היו הנאשם ומר איתי סבג (להלן: "המתלונן") בני זוג פרודים במשך כשבוע וחצי, לאחר זוגיות של כשלוש שנים, שבמהלכה התגוררו בדירה משותפת בחיפה וכי ביום 6.11.24, סמוך לשעה 09:31, הנאשם ביקש להגיע לדירה כדי לאסוף את חפציו. באותן נסיבות, הנאשם איים על המתלונן בכותבו ביישומון ווטצאפ "אני אוריד לך את הראש אם תעז לגעת לי בדברים...אני אפגע בך ברחוב מול כולם, תיזהר ממני חתיכת קוקסינל, אני אתקוף אותך, אני אזרוק אותך מהקומה השנייה".

עוד עולה מעובדות כתב האישום כי בחודש אפריל 2024, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, על רקע חשדו של הנאשם כי המתלונן בוגד בו, ולאחר שצרך משקאות אלכוהוליים, זרק הנאשם חפצים בבית, שבר מראה ותלש וילונות, תוך הפעלת כוח.

כתב האישום מוסיף ומלמד כי ביום 23.11.24 הנאשם שלח למתלונן הודעה ברשת החברתית "סנאפצ'ט", תוך הפרת תנאים של כתב ערובה שעליו הוא חתם ביום 10.11.24 ושבמסגרתו נאסר עליו, בין היתר, ליצור קשר בכל דרך או להיפגש עם המתלונן למשך 30 ימים.

תסקירי המבחן

בעניינו של הנאשם התקבלו 3 תסקירים.

עמוד 1 מתוך 7

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 45023-12-24 מדינת ישראל נ' קלימנקן

2. **התסקיר מיום 9.7.25** מלמד כי הנאשם, רווק בן 21, סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, שירת שירות צבאי מלא בחיל האוויר, המשיך לשירות קבע למשך חצי שנה, ומאז שחרורו בחודש נואר 2025, הוא עובד בגלידריה.

בהתייחס לשימוש בחומרים ממכרים, הנאשם מסר כי החל שימוש בקנאביס בגיל 16, במפגשים חברתיים וכי בסמוך לשחרורו מהצבא החל לצרוך גם אלכוהול, פעמיים בשבוע, כשלא עבד ונמצא בגפו, כדי להימנע ממחשבות על אירועי אלימות בין הוריו שאליהם הוא נחשף.

בהתייחס לעבירות שבהן הוא הורשע, הנאשם תיאר כי הכיר את המתלונן לפני כשלוש שנים ולאחר כחצי שנה התגלעו ביניהם ריבים תכופים על רקע יחסים אובססיביים ותלות שהם פיתחו אחד כלפי השני. הנאשם מסר כי העבירות נבעו מיחסייהם המורכבים, מבלי שהיתה לו כוונה לפגוע במתלונן וביטא הבנה לכך שהוא התקשה לווסת את עצמו.

בשיחה ששירות המבחן קיים עם המתלונן, האחרון תיאר את מערכת היחסים עם הנאשם בדומה לתיאורים שמסר הנאשם וטען כי מאז האירועים הנאשם ממשיך לנסות ליצור עמו קשר, למרות שהוא חסם אותו בערוצים שונים, והוא מטיל עליו אימה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם אמנם מודה באישומים באופן פורמאלי, ברם מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ונוטה לראות אותם כתגובה להתנהלות המתלונן. עם זאת, משהנאשם גילה תובנה ראשונית לבעייתיות בהתנהלותו והביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי, שירות המבחן ביקש לדחות את הדיון, כדי לשלבו ביחידה לטיפול בהתמכרויות ולעקוב אחר השילוב.

3. **התסקיר המשלים מיום 18.11.25** מלמד כי בחודש ספטמבר 2025 הנאשם השתלב בטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות בקרית ביאליק ומגיע בקביעות למפגשים הטיפוליים. הנאשם מצדו מסר לשירות המבחן כי מזה כ-3 חודשים הוא עובד בעבודה מועדפת במפעל לייצור צינורות פלסטיק, ומצוי בהליכי גיוס לעבודה במפעל ביטחוני. בהתייחס לטיפול, הנאשם מסר כי עם הזמן הוא מרגיש נוח יותר במרחב הטיפולי והביע רצון להמשיך בטיפול. לצד האמור, הנאשם תאר מצב רוח ירוד ומחשבות אובדניות וציין כי קבע תור לפסיכיאטר לחודש מרץ 2026.

בשיחה חוזרת ששירות המבחן קיים עם המתלונן, האחרון מסר כי לאחרונה הוא והנאשם ליבנו את העניינים ביניהם בשיחה טלפונית, מאז לא התקיים ביניהם קשר והוא אינו חושש עוד מפני הנאשם.

על רקע האמור, שירות המבחן התרשם כי הנאשם עורך מאמצים לשינוי בחייו וביקש דחיה נוספת, כדי לעקוב אחר יכולתו לשתף פעולה עם ההליך השיקומי לאורך זמן.

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 45023-12-24 מדינת ישראל נ' קלימנק

4. **התסקיר המשלים מיום 22.2.26** מלמד כי במהלך תקופת הדחייה הנאשם יצר קשר משמעותי עם העו"ס המטפל ביחידה, הוא מצליח לערוך חשיבה ביקורתית על התנהלותו, נמנע משימוש בחומרים ממכרים, רוכש כלים להתמודדות עם מצבי משבר בחייו וזיהוי מצבי סיכון, ומביע רצון להמשיך בטיפול. גורמי הטיפול התרשמו כי הנאשם משקיע מאמצים לקידום חייו באמצעות השתלבות בעבודה ובלימודים אקדמאיים והמליצו על המשך ההליך הטיפולי.

על רקע האמור, שירות המבחן העריך שרמת הסיכון להישנות העבירות פחתה וכיום היא נמוכה והמליץ להטיל על הנאשם צומבחן למשך שנה, מבלי להרשיעו בדיון, נוכחגילו הצעיר והחשש מצמצום אופציות תעסוקתיות עתידיות.

תמצית טיעוני הצדדים - הן לעניין ההרשעה והן לעניין העונש

5. **ב"כ המאשימה** הסכימה לאמץ את המלצות שירות המבחן לעניין העונש, ברם הדגישה כי המאשימה עומדת על הרשעה, הן לאור חומרת העבירות והן מחמת שהנאשם לא הוכיח שהרשעה תגרום לו נזק קונקרטי.

6. **ב"כ הנאשם** הזכירה שכתב האישום תוקן לקולה באופן משמעותי, הפנתה לתסקירים, שמלמדים על נסיבותיו האישיות של הנאשם, כמו גם על השינויים שחלו אצלו במהלך ניהול ההליך, טענה שסביר להניח שהרשעה תזיק לנאשם וביקשה לאמץ את המלצות התסקיר במלואן, לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל עליו צומבחן.

7. **הנאשם** ביקש לבטל את ההרשעה, כדי לא להרוס את עתידו או לסגור לו דלתות בעתיד, בשים לב לשיתוף הפעולה שלו עם ההליך הטיפולי.

שאלת הרשעת הנאשם

8. הלכה פסוקה היא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם ואילו רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה ובין חומרתה של העבירה, יפטור בית המשפט את הנאשם מהרשעה (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (28.8.85)). ההכרעה במקרים אלה תיעשה בהתאם למבחנים שנקבעו בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97) (להלן: "הלכת כתב") שלפיהם, ראשית יש לבחון האם סוג העבירה ונסיבותיה מאפשרים להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים ושנית, יש לבחון אם הרשעת הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו. שיקולים רלבנטיים נוספים שנקבעו בהלכת כתב הם נסיבות ביצוע העבירה ותוצאותיה, הרקע לביצועה והסבירות להישנותה אל מול עברו של הנאשם, הסיכון שיחזור ויחטא

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 45023-12-24 מדינת ישראל נ' קלימנקר

בפלילים, יחסו של הנאשם לעבירה ומידת נכונותו להכיר בפסול שבמעשיו, והשפעת ההרשעה על הנאשם ועל תפקודו הנורמטיבי בחברה (עוד ראו לעניין זה - ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07); ע"פ 5985/13 **הראל אבן נ' מדינת ישראל** (2.4.14); רע"פ 9042/17 **היאם עאבד נ' מדינת ישראל** (27.12.17)).

בפסיקה מאוחרת יותר חזר בית המשפט העליון על ההלכה שלפיה הימנעות מהרשעה היא בגדר "חריג שבחריגים" וקבע כי על בית המשפט להשתכנע שהפגיעה הצפויה בעתידו של הנאשם אינה שקולה לתועלת הציבורית שתצמח מהרשעה ואל לו להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" בנוגע לנזק שעלול להיגרם לנאשם, אלא להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לו כתוצאה מההרשעה. נקבע כי החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, שנועד לחול אך במקרים שבהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם (רע"פ 5949/17 **משה אמר נ' מדינת ישראל** (25.7.17); רע"פ 3621/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.6.19); רע"פ 4214/22 **עדן יצחק נ' מדינת ישראל** (7.7.22); רע"פ 2020/23 **אורי סוויסה נ' מדינת ישראל** (12.3.23); ע"פ 2698/24 **דוד סילבר נ' מדינת ישראל** (5.12.24)).

מן הכלל אל הפרט,

9. יישום הכללים שמורטו לעיל על ענייננו, מביא אותי למסקנה כי המקרה דנן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים שבהם ניתן להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. אנמק.

אשר לחומרת העבירה - אכן, ככלל, העבירות שבהן הורשע הנאשם מאפשרות להימנע מהרשעה. אלא שבמקרה דנן עסקינן בשלושה אירועים שונים, שהתרחשו במשך פרק זמן של כמחצית השנה, ואת העבירה המאוחרת בזמן הנאשם ביצע תוך שהוא מפר הוראה חוקית. בנסיבות אלה, אני סבורה כי אין זה ראוי לבטל את הרשעת הנאשם.

אשר לנזק הקונקרטי - כפי שצוין לעיל, בפסיקה נקבע כי אין להסתפק בתרחיש תיאורטי שלפיו הרשעה עלולה לגרום לנאשם נזק כלשהו בעתיד, אלא יש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה, תוך הצגת תשתית ראייתית מתאימה (ראו למשל, רע"פ 3224/19 **אדם אביב נ' מדינת ישראל** (28.5.19)), אף כשמדובר בצעיר שמצוי בתחילת חייו (ראו למשל, רע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (20.11.14); רע"פ 3989/15 **שי גוזלאן נ' מדינת ישראל** (9.8.15)).

בענייננו, הן שירות המבחן, הן באת כוח הנאשם והן הנאשם עצמו מבטאים חשש תיאורטי שהרשעה תפגע בעיסוקו העתידי של הנאשם, שטרם התייצב מבחינה תעסוקתית ואף טרם החל את דרכו האקדמאית וכאמור, לא די בכך כדי לבטל את הרשעת הנאשם.

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 45023-12-24 מדינת ישראל נ' קלימנקר

איני מתעלמת מהמלצת שירות המבחן, ברם רואה להזכיר כי המלצת שירות המבחן - כשמה כן היא, "כלי עזר" בידי בית המשפט במלאכת גזירת הדין, ברם בית המשפט אינו מחויב לה, שכן עליו לשקול שיקולים רחבים יותר מהשיקולים העומדים לנגד עיני שירות המבחן (ראו לעניין זה ע"פ 2139/22 שלום ג'נאח נ' מדינת ישראל (14.7.22))

10. בהתחשב בכל שפורט בפרק זה, הריני דוחה את בקשת הנאשם לביטול הרשעתו. יתר הנימוקים שעמדו בבסיס הבקשה - נטילת האחראיות, העדר עבר פלילי, גילו של הנאשם ויתר נסיבותיו האישיות - יקבלו ביטוי במסגרת הדיון העונשי.

מתחם העונש ההולם

11. אשר לחומרת העבירה ולפגיעה בערכים המוגנים - עבירת האיומים פוגעת מעצם טיבה וטבעה בשלוות נפשו, בביטחונו של הקורבן ובחופש הפעולה והבחירה שלו (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89); רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל (4.1.06)). עבירה של הפרת הוראה חוקית פוגעת בערך המוגן שעניינו כיבוד החוק, הגנה על שלטון החוק ושמירה על הסדר הציבורי ועבירה של היזק בזדון פוגעת בערך המוגן שעניינו הגנה על הקניין ושמירה על תחושת הביטחון האישי והזכות לפרטיות.

12. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - עיון בפסיקה מעלה כי מנעד הענישה בעבירת איומים נע בין מאסר מותנה ובין מאסר בפועל שיכול ויגיע אף לתקופה של שנה, בהתאם לנסיבות האירוע. כך ניתן משקל לתוכן האיום, למיחות המאויים, ליחסי הכוחות בין המאויים והמאויים, לשאלה אם לצד האיומים ננקטה אלימות פיזית וכיוצ"ב (ראו למשל: רע"פ 7413/14 אביהו דוד נ' מדינת ישראל (17.11.14)). בעבירות של הפרת הוראה חוקית והיזק לרכוש במזיד נהוג להטיל עונש שנע בין מאסר על תנאי ובין מספר חודשי מאסר בפועל (ראו לדוגמא רע"פ 5023/18 בדיר נ' מדינת ישראל (28.6.18); ת"פ (שלום חיפה) 46233-11-24 מדינת ישראל נ' שמעון סוסן (17.2.25)).

13. אשר לנסיבות ביצוע העבירות - נתתי דעתי לרקע לביצוע העבירות - סיום המערכת הזוגית בין הנאשם ובין המתלונן, לאחר שלוש שנות זוגיות, כמו גם למידת הפגיעה בערכים המוגנים, שאינה גבוהה. האיומים נרשמו בהודעת טקסט, מבלי שנלוו להם עבירות נוספות, שווי הנזק שהנאשם גרם לרכוש בביתו של המתלונן אינו ידוע והפרת ההוראה החוקית אף היא קיבלה ביטוי בהודעה ברשת חברתית ולא במפגש עם המתלונן פנים אל פנים.

14. בהינתן מכלול הנתונים שהובאו לעיל, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את מכלול העבירות נע בין מאסר על תנאי ובין מספר חודשי מאסר בפועל.

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 45023-12-24 מדינת ישראל נ' קלימנקן

חריגה ממתחם העונש ההולם

15. בתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") הביע המחוקק דעתו כי יש ליתן לשיקולי שיקום משנה חשיבות, בקבעו כי זהו השיקול היחיד שמצדיק חריגה לקולה מ"מתחם העונש ההולם" (סעיף 140 לחוק). כך הביא המחוקק לידי ביטוי את חשיבות הליכי השיקום ועודד את בית המשפט להפעיל עקרונות של משפט טיפולי במקרים המתאימים, כאשר שוכנע כי אכן יש כלים שבאמצעותם ניתן לשלב טיפול וענישה ובדרך זו להביא את הנאשם שבפניו לשינוי אורחות חייו (ראו ע"פ 6637/17 אלזבת קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.18); ע"פ 5291/12 אבו האני נ' מדינת ישראל (12.11.2012), שביטא אותה גישה).

16. בענייננו, המאשימה הסכימה לאמץ את המלצות שירות המבחן, ככל שהן נוגעות לעונש שיש להשית על הנאשם, ודומה שלא בכדי.

עיון בתסקירים שהוגשו בענייניו של הנאשם מלמד כי ככל שחלף זמן, הנאשם העמיק את מחויבותו להליך הטיפולי וניכר כי הוא עושה מאמץ כדי לשנות את דרכיו. כך, הגם שבתחילת הדרך הנאשם נטה להשליך את האחריות למעשיו בהתנהלות המתלונן, הרי שבהמשך הוא הצליח לערוך חשיבה ביקורתית, נמנע משימוש בחומרים ממכרים, השתלב בעבודה חדשה ואף ליבן את הדברים עם המתלונן. המתלונן מצדו מסר כי בחלוף הזמן חששו מהנאשם נעלם ובנסיבות, שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות העבירות נמוך.

ועוד, הנאשם צעיר בן 21, נעדר עבר פלילי, שמנהל אורח חיים נורמטיבי, נטל אחריות על מעשיו, הביע צער בגינם ובמכלול הנסיבות יש כדי לבסס הנחה שהוא לא ישוב לבצע עבירות.

17. כן יש לזכור כי בתיקון פקודת המבחן, לצד הענקת הסמכות לחרוג ממתחם העונש ההולם, יצר המחוקק אמצעי לעשות שימוש בהליך הפלילי כמנוף להליך טיפולי, כאשר הנאשם מצוי בסד של פיקוח ארוך-טווח. אם מועד הוא ומפר את האמון שניתן בו, כי אז חוזר עניינו לבית המשפט, וניתן לגזור עליו עונש שמבטא את חומרת מעשיו. אם מתמיד הוא בטיפול ומשנה דרכיו, כי אז הרוויח הנאשם והרוויחה גם החברה (ראו לעניין זה דברי כבוד השופט שפירא (כתוארו אז) בת"פ (מחוזי חיפה) 11016-11-12 מדינת ישראל נ' מודזגברישוילי (12.6.13)).

סוף דבר

בהתחשב במכלול השיקולים שפורטו לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים, תוך חריגה ממתחם העונש ההולם:

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 45023-12-24 מדינת ישראל נ' קלימנקר

א. צו מבחן לתקופה של 12 חודשים.

בית המשפט הסביר לנאשם את משמעות צו המבחן והזהירו כי אם לא ימלא אחר הצו או יעבור עבירה נוספת, ניתן יהיה להפקיע את הצו ולגזור עליו עונש חלופי תחתיו.

ב. התחייבות בסך של 2,000 ש"ח להימנע משך שנתיים מלעבור את אחת העבירות שבהן הוא הורשע.

בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות ההתחייבות ומזהירו כי אם יפר אותה, יחויב בתשלום סכום ההתחייבות, לרבות בתקופת מאסר, כפי שייקבע על ידי בית משפט.

הנאשם:

אני מבין את ההסבר שנתן לי בית המשפט בנוגע להתחייבות ומתחייב בסכום של 2,000 ש"ח להימנע במשך שנתיים מלעבור עבירה שבה הורשעתי.

זכות ערעור – תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' אייר תשפ"ו, 26 אפריל 2026, בנוכחות הצדדים.

טל תדמור-זמיר, שופטת בכירה